

Kosmačeva Dorica.

Nikakor nočem trditi, da bi bila Kosmačeva Dorica kar cela porednica prve vrste. A prišli so vendar dnevi, ko je pokazala svetu svoj trmasti in jezni obrazek.

Tak dan je bil vselej, kadar je bilo treba varovati malega Tinčeta. Saj je imela Dorica svojega bratca zelo rada. Najrajši ga je imela takrat, ko so ga imeli v naročju mama. To je skakala okrog mame in okrog Tinčeta! Rada ga je imela tudi takrat, ko je Tinče prav sladko spaval. Če je bil fantek dobre volje, miren in potrpežljiv, je še tudi šlo za silo. Ali kadar je Tinček, zapel svojo neprav prijetno, jokajočo pesem, takrat je pa Dorici pošla vsa ljubezen. In če so jo primorali, da je vseeno morala čuvati svojega bratca, pa se ji je obrazek pooblačil, šobica se je napela in strašno grdo je gledala izpod čela.

Dorica je bila lačna najmanj stokrat na dan. Zlasti, če je njeno oko zapazilo v omari belo, lepo zapečeno pogačo. Takrat je bila sploh lačna samo za pogačo. »Pogačo, pogačo, pogačo!« je govoril jeziček, je pripovedovalo oko, sploh vsa Dorica. Mama so ji ustregli prvič in drugič, mogoče še tretjič, potem pa ne več. In takrat je bila Dorica spet huda.

Kadar je sadje bogato obrodilo, je bila Dorica silno nevšečna. Samo brskala je po posodi in iskala je

najboljših češenj, samo napol je objedla hruško ali jabolko, pa je vrgla božji dar stran. Za to so jo samo malo pokregali, pa je bilo brž dosti; je že grdo gledala.

In pa v šoli. Seveda, kadar je dobro znala, takrat se ji je svetil obraz, iz oči se ji je bliskalo, vsa je bila kakor sam živ ogenj. Ali ti nesrečni učitelji in prav take učiteljice so prav dobro poznali, kdaj Dorica ne zna. Če je znala, se dostikrat še zmenili niso zanjo; kadar pa ni znala, takrat pa kar naprej: »Dorica! — No, Dorica Kosmačeva!« Kakor nalašč. Kdo bi ne bil pri takem postopanju užaljen? Kdo bi ne bil hud? Ali ni to krivično?

Takole je bilo z Dorico. Kako je pa z vami? Povejte, povejte! Ali pa rajši nikar. Če ne, bomo preveč zvedeli.

France Bevk:

Kozliček, jagnje in teliček.

Kavkaška narodna.

Živel je pastir, ki je gnal nekoč svojo čredo na pašo, a je na potu izgubil kozlička, jagnje in telička. Ko je nastala noč, so vsi trije sedli na pisano trato. V bližini pa so stanovali medved, volk in lisica. Ponoči sta volk in medved poslala lisico k onim trem, naj izprosi košček mesa za večerjo.

Lisica je izpolnila naročilo, kozliček pa je odgovoril: »Mi sami bi vas radi prosili za kak grižljaj. Nocoj, ko sem iskal prenočišča za moja tovariša, je prišla k njima neka lisica. Morda je bil tudi volk, tega se ne spominjata več natančno. Raztrgala sta jo na kose in jo pojedla. Ostala je samo velika kost, katero sem pojedel jaz, ko sem se vrnil. Toda lačni smo še vedno. Le verjemi mi, lisica! Prisegam ti pri tvojem življenju, niti koščka nimamo več.«

Pri teh kozličkovih besedah je postalo lisico groza in strah, že se je pričela umikati. Ko pa je kozliček nehal govoriti, je z velikimi skoki zbežala v bližnji gozd. Na svoja tovariša, medveda in volka, je čisto pozabila.